

Ζευγαρικά αδιέξοδα στην αγγλική επαρχία

[...]

Σ' ένα παλιό μικρό σπιτάκι κοντά στο χανιώτικο λιμάνι (28 θέσεις, 28 θεατές, βροχή, κρύο και μαρσαρίσματα μηχανών στο δρόμο), παρακολουθήσαμε την αναβίωση του Εραστή από μέλη του Εργαστηρίου Υποκριτικής που λειτουργεί από το 1996 ο Μιχάλης Βιρβιδάκης με μέλη νέους ανθρώπους που ζουν και εργάζονται στην περιοχή. Μια πολύτιμη πνευματική διέξοδος στα αδιέξοδα της επαρχίας, που παράλληλα με το πυκνό πρόγραμμα μαθημάτων περιλαμβάνει από πρόπερσι και θεατρικές εκδηλώσεις, όπως φαίνεται τέτοιας ενθαρρυντικής απήχησης, που, με τη σειρά τους, πυροδότησαν το φιλόδοξο σχέδιο μιας μόνιμης στέγης σε μια ανασκευασμένη διώροφη οικία στο κέντρο των Χανίων, που θα εγκαινιαστεί ως θέατρο και δραματική σχολή το φθινόπωρο. Τα φροντισμένα έντυπα του θεάτρου (καλό χαρτί, πολυτονική γραφή, μελετημένες επιλογές υλικού) προϊδεάζουν για μια αντίστοιχα καλαίσθητη και νοήμονα βραδιά. Από την πρώτη στιγμή είναι αντιληπτά ο ρυθμός και η άνεση των δύο ηθοποιών (Παναγιώτης Χρυσανθόπουλος, Δέσποινα Πολλαναγνωστάκη) στην αναπαράσταση της πλήξης των δύο συζύγων. Τα πολυτελή ζευγαρικά αδιέξοδα της Δύσης στο σπίτι τους, πλέον και σε μας. Ουίσκι, εφημερίδα και διαστροφή. Οι δύο νέοι (εκπαιδευτικοί κατά τ' άλλα) καταφέρνουν να κρατήσουν το ενδιαφέρον μας για 90 λεπτά μόνο με το λόγο, τη φωνή, τις σιωπές και την κίνησή τους, στο ελάχιστο άδειο εμβαδόν δύο συνεχόμενων δωματίων. Η σκηνοθεσία (Μιχάλης Βιρβιδάκης) μας εισάγει στο ελλειπτικό μακάβριο παιχνίδι ξεφλουδίζοντας με διακριτική ειρωνεία τα στρώματα της αυταπάτης, που αφήνουν να φανούν οι μισές αλήθειες, τα ολόκληρα ψέματα και οι αδυναμίες που διαμόρφωσαν τη ζωή αυτών των ανθρώπων. Μια εμπυχωμένη και εμπυχωτική δουλειά στην ακριτική περιφέρεια. Είθε να έχει διάρκεια και μιμητές.

Κριτική Θεάτρου

Της ΣΩΤΗΡΙΑΣ MATZIPH

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ - 01/04/2002